

PREFATĂ

Pe Mircea Duca îl revăd, în negura vremii, prin anii '70 ai veacului abia trecut în eternitate, Tânăr imberb, îngenunchiat extaziast în fața cuvântului pur și încercând cu smerenie, să-i descopere tainele. Socot că ieșirea sa târzie în lume se datorează modestiei excesive a domniei sale și infinitei griji pentru "a nu trezi zeii, solari", păzitorii tezaurului sacru al limbii străbune.

Volumul de față nu mă surprinde și-l revăd pe omul ce-l cunoșteam cândva trudnic meșter iscusit, sculptând miniatural în boabele de grâu ale vorbei, căutându-se în cărările înguste de lumini și umbre ale creației, descoperindu-se cu uimire și surprindere.

Fraza lui nu-i frază, ci propoziție simplă și adesea laconismul merge până la spargerea tiparelor logice și la sugestia miracolului de dincolo de sunete. E un bijutier cu precizie de bisturiu în dezvăluirea sensului abia sugerat. De aceea poezia sa este eliptică, aparent bizară, dar care oferă atâtă deschidere, încât cititorul privește uimit perspective nebănuite.

Poeziile nu se remarcă prin amplitudine ci prin profunzime. Ar putea fi citat întregul volum ce amintește de "Poemele într-un vers" ale lui Ion Pilat sau, mai mult, de haikurile orientale din care ne-a și oferit câteva perle. Mă opresc la câteva texte ce-mi susțin așteptările: Aerul moare nemărturisit / Am supraviețuit / și ultimului mesteacăn / în oraș ceasornicul ninsorilor / s-a stricat / Nici o moarte nu e adeverată (Superstiții lirice); Dimineața e plăcătisoare / ca o pisică somnoroasă, / emoție tandră întinsă pe canapea / privirea sticloasă a lucrurilor împrejur / Viața trece de la unu la celălalt / ca o haină a fratelui mai mare (Vârsta); În odaia dinspre grădină / într-o icoană / plânge o răsuflare (Aproape haiku) sau Buze de cucută / iarba

e iar / ca pe vremea năvălitorilor. / Aici, dacă intri bine în pământ,
/ dai peste zăcămintele / primului apus de soare (Minerală).

Poezia sa e o gnoză mumificată armonios în respirări sacadate, în torente fierbinți de lavă sufletească de cea mai pură sorginte. Ea este, cum o definea liric marele Ion Barbu "...cântec încăpător, precum foșnirea mătăsoasă a mărilor cu sare; / din lauda grădinii, când răsare / din coasta bărbătească a Epei trunghi de fum".

Să fie această carte semnul ales al împlinirii unui poet înzestrat cu har, gestul său triumfal de intrare în lumea celestă a poeziei.

Numai un poet adevărat putea spune:

Însetată

Și la magrinea câmpiei, de sete,
fântâna își bea cumpăna.

(Pastel)

PETRE CURTICĂPEAN

Prezentul volum de poezie ni-l dezvăluie pe Mircea Duca într-o altă ipostază decât a profesorului de sport supus exactității cronometrului. Îl descoperim aici pe eternul visător îndrăgostit de frumos și de cuvântul frumos "potrivit", pe neliniștitul căutător de certitudini.

Paginile acestei cărți găzduiesc o experiență lirică materializată în forme de o mare concentrare a expresiei, uneori ermetice, care amintesc de hai-ku-ul japonez, dar și de avangardistii sau de poetii mai apropiati în timp de noi, maeștri ai metaforei. Luciditatea și sensibilitatea își dau mâna în versurile lui Mircea Duca spre a ordona hazardul interior

și a comunica, laconic și elegant, celor care păstrează încă răbdarea și plăcerea de a se aplica asupra colii albe "troenite" de atâtă scris.

Prof.dr. MARIA CERNEA

